

dr hab. Renata Jackowiak
Dziedzina Sztuki Plastyczne
Dyscyplina Sztuki Projektowe
Wydział Budownictwa i Architektury
Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny
w Szczecinie

Poznań, 04.10.2019 r.

Recenzja dorobku artystycznego, dydaktycznego i organizacyjnego oraz wskazanego dzieła habilitacyjnego dra Krzysztofa Skrzypczyka z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, sporządzona w związku z przewodem habilitacyjnym z dziedziny sztuk plastycznych, w dyscyplinie sztuki piękne. Postępowanie zostało wszczęte przez Centralną Komisję ds. Stopni i Tytułów na wniosek habilitanta 18.03.2019 roku.

Podstawa prawna recenzji: Ustawa z dnia 14.03.2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach naukowych i tytule naukowym w zakresie sztuki [Dz. U. Z 2003 r. nr 65, poz. Dz. U. Z 2005 roku nr 64, poz. 1365, Dz. U. Z 2011 r. nr 84, poz. 445].

Zleciennodawca recenzji: Rada Wydziału Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu posiada uprawnienia do przeprowadzenia postępowania na stopień doktora habilitowanego sztuk plastycznych w dyscyplinie sztuki piękne.

Dokumentacja papierowa zawiera:

1. Wniosek habilitanta do Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów.
2. Kopię dokumentu potwierdzającego posiadanie stopnia doktora.
3. Autoreferat w języku polskim i angielskim.
4. Dokumentację dorobku artystycznego stanowiącego osiągnięcie naukowe i artystyczne.
5. Portfolio.
6. Dokumentacja osiągnięć dydaktycznych i organizacyjnych.
7. Płyta CD z całością dokumentacji.

Dokumentacja jest kompletna, pod względem edytorskim bardzo dobrze przygotowana i spełnia wymogi ustawowe związane z postępowaniem habilitacyjnym.

Podstawowe dane o habilitancie

Krzysztof Skrzypczyk obronił pracę magisterską w zakresie projektowania graficznego na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu 24 września 1998 r. Stopień

doktora sztuki w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie sztuki piękne otrzymał na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu 14 maja 2008 r.; tytuł rozprawy doktorskiej brzmiał: „Autorski plakat zaangażowany. Sytuacja plakatu w dobie mediów elektronicznych”. Promotorem w przewodzie doktorskim był profesor Sławomir Janiak recenzentami profesor Adam Romaniuk oraz Edward Saliński prof. UMK.

Określając obszar działalności artystycznej Habilitanta odwołam się do jego słów: *Mimo iż moja praca zawodowa obejmuje kilka obszarów projektowania, to plakat stał się dla mnie głównym środkiem wyrazu i miejscem, gdzie mogę zabrać głos w dyskusji na interesujące mnie tematy. Postrzegam plakat, a głównie plakat autorski, jako środek komunikacji, za pomocą którego na bieżąco mogę komentować procesy społeczne i polityczne.*

Przebieg zatrudnienia

W latach od października 1997 r. do września 1998 r. Krzysztof Skrzypczyk jako student V roku zatrudniony był na stanowisku asystenta-stażysty w Zakładzie Projektowania Graficznego na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu. Od października 1998 r. do września 2009 r. pracował na stanowisku asystenta w Zakładzie Projektowania Graficznego na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu. Od października 2009 r. do chwili obecnej jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Zakładzie Projektowania Graficznego na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu.

Ocena Autoreferatu

Autoreferat dr Krzysztofa Skrzypczyka podzielony jest na dwie części. Pierwsza dotyczy działalności artystycznej, w której Habilitant omówił swoją twórczość w zakresie projektowania graficznego, trwającą nieprzerwanie od czasu ukończenia studiów do chwili obecnej. Wskazał plakat jako środek wypowiedzi, za pomocą którego nawiązuje dialog z odbiorcą, oraz komentuje w nim bieżące wydarzenia. Podkreślił znaczenie swoich pierwszych dokonań – plakatów typograficznych, zbudowanych na czystej formie, która miała przyciągnąć uwagę odbiorcy dynamiczną, otwartą kompozycją. Zastosowana w nich przeskalowana typografia stała się główną wartością pozbawioną pierwotnej funkcji – *Europe - Close ? Open?, Made in Poland, XXI wiek* – prace z 2001 roku.

W sposób syntetyczny i klarowny omówił główne założenia swojej działalności artystycznej charakteryzującej się syntetycznym przekazem graficznym. Zilustrował to wybranymi przez siebie plakatami zrealizowanymi w latach 2001-2015: *Autoreverse, War* oraz *Point of View i There and Back 1, There and Back 2*. W swoim dorobku posiada również plakaty komentujące bieżące wydarzenia polityczne, których stylistyka opiera się na prostej ikonografii i minimalizmie. Realizacje były prezentowane na Międzynarodowym Biennale Plakatu w Warszawie, Biennale Plakatu Polskiego

w Katowicach, Międzynarodowym Triennale Plakatu w Trnawie. Autorowi nieobca jest tematyka plakatu odnoszącego się do obszaru mass mediów. W realizacjach *News*, *Nekrolog* z 2007 roku inspirował się przetworzonym ruchomym obrazem, który przetransponował za pomocą nałożonego na siebie zwielokrotnionego zapisu dzięki czemu uzyskał wrażenie ruchu. Te działania uważam za przekonujące. Następnie wskazał na cenne bez wątpienia doświadczenie jakim była współpraca w duecie artystycznym stworzonym z Panią Joanną Frydrychowicz-Janiak, koleżanką z Zakładu Projektowania Graficznego. W latach 2012-2016 prezentowali swoje prace na kilkunastu wystawach zdobywając nagrody i wyróżnienia – **III nagroda Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego**, **Wyróżnienie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego** to bez wątpienia ważne osiągnięcia.

Autoreferat Habilitant zakończył omówieniem działalności dydaktycznej związanej z macierzystą uczelnią, zwrócił uwagę na stymulujące działanie zajęć ze studentami, które dystansują go do własnych dokonań. Wskazał też na swój udział w licznych krajowych i międzynarodowych przeglądach i konkursach plakatu.

Ocena dzieła habilitacyjnego

W drugiej części Autoreferatu dr Krzysztof Skrzypczyk prezentuje opis dzieła – cykl plakatów autorskich pod wspólnym tytułem „Fake news” jako aspirujący do spełnienia warunków określonych w art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.

Zostały one zrealizowane w latach 2018-2019 i noszą tytuły:

1. *Nie ma globalnego ocieplenia*, 2019
2. *Nie masz konta na Facebooku? Nie istniejesz*, 2019
3. *Szczepienia powodują autyzm*, 2019
4. *Od smogu jeszcze nikt nie umarł*, 2019
5. *Na miejsce ginących gatunków pojawią się nowe*, 2018
6. *Poziom oceanu nie wzrośnie, bo woda paruje*, 2019
7. *Wszystko znajdę w Google*, 2018
8. *Wszystkie śmieci trafiają w jedno miejsce*, 2019
9. *Internet trzeba ocenzurować*, 2019
10. *Ludzie są coraz głupsi*, 2018
11. *Nie mam nic do ukrycia, bo nie robię nic złego*, 2019
12. *Wszyscy imigranci to terroryści*, 2018

Wszystkie wyżej wymienione prace zostały zrealizowane w formatach 70 × 100 cm w technice druku cyfrowego. Wymieniony cykl plakatów został przez Habilitanta upubliczniony na dwóch wystawach indywidualnych w Galerii Rektoratu Instytutu Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz Ośrodka Chopinowskim w Szafarni w marcu 2019 roku.

Sam tekst tej części Autoreferatu Autor podzielił na 8 podrozdziałów. W pierwszym przybliżył istotę zjawiska Fake news. W drugim uzasadnił wybraną przez siebie tematykę dzieła habilitacyjnego. Poruszone tutaj trzy zagadnienia skupiają się na problematyce:

- Środowiska naturalnego ze wskazaniem konsekwencji zmian klimatu, ginących gatunków zwierząt, recyklingu.
- Internetu.
- Inne tematy powiązane emocjonalnie z odczuciami Polaków (szczepienia, migracja).

Swoimi rozważaniami udowodnił, że jego obserwacje potwierdzone są sporą liczbą wiadomości, które pojawiają się na forach internetowych oraz w innych mediach. To rodzi we mnie przekonanie, że wybór podjętej tematyki nie był przypadkowy. Potwierdziła to również rozprawa doktorska, której tematyka związana była z autorskim plakatem zaangażowanym oraz sytuacją plakatu w dobie mediów elektronicznych. Poruszona w 2009 roku problematyka okazała się wciąż aktualną.

W kolejnych rozdziałach Autor omówił zastosowane przez siebie rozwiązania w odniesieniu do ikonografii, typografii, kompozycji i syntetycznych form elementów graficznych, które cechują jego dzieło habilitacyjne. Zastosowana w nich forma pikselowego fontu i kolorystyka wzmocniła przekaz treści. Moją wątpliwość budzi typografia. Hasło przewodnie jest czytelne, motyw graficzny również, jednak cała realizacja z założenia stanowiła dla Habilitanta rodzaj eksperymentu. Używając słów samego Autora: *Traktując cykl „Fake news” jako swoisty eksperyment ideowy i formalny, analizowałem zarówno symbolikę związaną z opracowywanym tematem (np. lupa, emotikony), poprzez znaki będące wręcz standardem języka wizualnego (jak Pacman, Wytknięty język) po znaki umieszczone w nieoczywistym kontekście (UFO, Strach na wróble).*

Cykl plakatów „Fake news” bazuje na kompozycji, typografii, ikonografii oraz elementach graficznych zaczerpniętych ze stron mediów społecznościowych Twitter, Facebook, które charakteryzują się szczególną stylistyką. Znajdują się one w obszarze zainteresowań Habilitanta, który w sposób syntetyczny zanalizował to środowisko. Prace będące dziełem habilitacyjnym powstały w oparciu o bezpośredni kontakt dra Krzysztofa Skrzypczyka z forami internetowymi co zostało jeszcze podbudowane zainteresowaniami i twórczą wyobraźnią. Ta stylistyka wirtualnej przestrzeni opierającej się na podstawowej jednostce – pikselu, znalazła odzwierciedlenie w omawianym cyklu. Znajduje tam również swoje uzasadnienie. Może być odbierana w sposób prawidłowy, czyli zgodnie z regułami obowiązującymi w mediach społecznościowych. Co do tego nie mam zastrzeżeń. Moją wątpliwość budzi jednak sama idea przeniesienia komunikatu istniejącego w Internecie w obszar przestrzeni rzeczywistej. Myślę, że należałoby zastanowić się nad tego rodzaju działaniem. Sam Autor niejednokrotnie wskazuje, że zaprezentowane dzieło stanowi dla niego eksperyment. Tu przytoczę Jego słowa z Podsumowania: *Przedstawiony cykl prac traktuję jako eksperyment, sprawdzenie, jak zafunkcjonują w plakacie internetowe fake newsy w oryginalnym brzmieniu.*

Przedstawiona dokumentacja fotograficzna z indywidualnej wystawy w Ośrodku Chopinowskim w Szafarni w 2019 roku jest w pewnym sensie potwierdzeniem mojego przypuszczenia. Cykl plakatów wyeksponowanych w Galerii, które umieszczone w niewielkiej odległości od siebie, zamknięte w czarne ramy ingerujące w odbiór kompozycji nie są trafnym rozwiązaniem. Ich wspomniana stylistyka pozbawiona swojego pierwotnego środowiska – Internetu, traci na sile oddziaływania. Prace stają się mechanicznym, statycznym zapisem, w którym zmieniają się tylko treści zawarte w typografii i ikonografii. To co miało być ich siłą staje się w moim przekonaniu słabością. Przedstawiona praca opiera się w zasadzie na stałym schemacie kompozycyjnym, co było założeniem Habilitanta – *Porównując zestawy plakatów o zróżnicowanej kompozycji z tymi o układzie jednolitym, podjąłem ryzyko zastosowania schematu kompozycyjnego. Odstąpienie od tego układu pozwoliłoby na stworzenie różnorodnej serii, jednak uznałem, że jeżeli elementy graficzne na każdym plakacie są powiększone przynajmniej do połowy wysokości, dodatkowo użyłem w nich mocnego konturu i wyrazistej barwy, to kolejne prace są wystarczająco odrębne.* Nie całkiem się z tym zgadzam, gdyż to co miało wzmocnić oddziaływanie tych plakatów w moim odczuciu je osłabiło. Każdy plakat z osobna ma większą siłę oddziaływania niż eksponowanie ich w zestawie. Jestem przekonana, że nie ma większej różnicy między tym czy będziemy je oglądać w przedziałach czasowych, czy też oddzielimy je innymi plakatami. Zastany schemat powoduje przewidywalność kolejnych komunikatów. Działa tutaj zasada serii, owszem są one rozpoznawalne, ale odbiorca najprawdopodobniej zacznie je traktować jako kolejny znany mu komunikat. W związku z tym kolejne plakaty zaczną działać jak fake newsy w Internecie, z tą różnicą, że nie możemy przesłać ich dalej. Poddając się refleksji doszłam do wniosku, iż brakuje mi w nich piętna indywidualizmu, który wynikałby z gestu Autora i miałby wpływ na odmienne zakomponowanie.

Powracając do Autoreferatu, to odczuwam w nim brak nawiązania do wcześniejszych realizacji. Namiastkę ich odnajduję w plakatach *Labirynt* i *American life*, których konwencja oparta jest na pikselu. Echa tego można zaobserwować również w pracy *Toruńska uprawa plakatu* z 2016 roku. Zaprezentowany cykl nie zawiera również śladów stylistyki plakatów zrealizowanych wcześniej we współpracy z Panią Joanną Frydrychowicz-Janiak. Stanowili duet artystyczny, którego prace zostały niejednokrotnie wyróżniane i nagradzane w kraju i zagranicą. Sam Habilitant pozytywnie odniósł się do tej współpracy artystycznej. Cytując Autora: *Możliwość wzajemnej inspiracji, próba połączenia odmiennych temperamentów i wspólna praca na etapie wyboru koncepcji i realizacji okazała się cennym doświadczeniem. Pozwoliła mi, podczas dyskusji i konfrontacji poglądów, z nowej perspektywy przeanalizować własne założenia ideowe dotyczące plakatu.* Dlaczego więc nie znajduje to odzwierciedlenia w indywidualnych realizacjach Habilitanta, dziwi mnie to. Zadaję sobie pytanie, dlaczego tak owocna współpraca nie znalazła przełożenia na własne realizacje. Autor w sposób zdecydowany odciął się stylistycznie od wspólnych osiągnięć. Moim zdaniem wskazane dzieło w nikłym stopniu wykazuje continuum twórcze. Praca habilitacyjna nie może być całkowicie nowym

doświadczeniem, jej realizacja powinna wypływać z wcześniejszych doświadczeń teoretycznych. Podsumowanie nie powinno być poszukiwaniem nowych kierunków i eksperymentów. Stwierdzam jednak, że przedstawiony cykl prac został w sposób precyzyjny i konsekwentny zaprojektowany, zgodnie z charakterystyką nośników cyfrowych a Autor wykazał się umiejętnością przewidywania potencjalnej reakcji odbiorców. Plakat był od zawsze narzędziem propagandowym. Jestem pokoleniem wychowanym na tej formie komunikatu wizualnego. Dla mnie cenne w plakacie, w sposobie jego zapisu, było i jest to, że niezależnie od funkcji i czasu charakteryzuje się indywidualizmem wynikającym z odrębnej estetyki twórcy. Plakat to przecież skrót myślowy. Patrzę, wiem, odczytuję. Jest to jednoznaczne. Dzisiaj rolę takiego narzędzia przejmują inne media, które są bardziej dynamiczne i agresywne, wszechobecne. Wynika to z samej technologii. Jesteśmy zewsząd atakowani informacjami, przez które musimy się przebijać. W efekcie pozostaje nam powidok fake news, z którym z czasem się oswajamy i odczytujemy go pozytywnie. „Zacytowanie” tej narracji w statycznej formie plakatu jest zabiegiem bardzo ryzykownym, zwłaszcza przy zastosowanym schemacie.

Ocena działalności dydaktycznej i organizacyjnej

Działalność dydaktyczna została omówiona w sposób zdawkowy. Ogranicza się do wymienienia prowadzonych przedmiotów w latach 1998–2019 w Zakładzie Projektowania Graficznego Wydziału Sztuk Pięknych UMK zajęć na kierunku grafika oraz malarstwo. Prowadzone zajęcia były/są bez wątpienia powiązane z zainteresowaniami i realizacjami artystycznymi Habilitanta, to: Podstawy liternictwa i typografii, Liternictwo i typografia, Projektowanie graficzne, Pracownia dyplomująca, Grafika multimedialna, Cyfrowe przetwarzanie obrazu, Projektowanie komputerowe i media elektroniczne, Artystyczne projektowanie publikacji. Ilość i zakres prowadzonych zajęć jest spora, powierzenie ich dr Krzysztofowi Skrzypczykowi było i jest na pewno w pełni uzasadnione. Znalazło to swoje potwierdzenie w wielu wypromowanych pracach magisterskich (14) oraz w dużej ilości zrecenzowanych prac dyplomowych magisterskich (56). Powyższa działalność dydaktyczna została podbudowana bardzo dużym stażem, który z pewnością przekłada się na doświadczenie i umiejętności merytoryczne Habilitanta. Niestety nie zostało to udokumentowane żadnym materiałem fotograficznym. Szkoda, gdyż analiza dokumentacji z przeprowadzonych zajęć pozwoliłaby na stworzenie pełniejszego obrazu osiągnięć dra Krzysztofa Skrzypczyka. Powyższy fakt uniemożliwia mi dokonanie rzetelnej oceny dokonań dydaktycznych, odzwierciedlenia wartości teoretycznych w realizacjach studentów tym bardziej, że okres zatrudnienia Autora na macierzystej uczelni, to ponad 20 lat pracy.

Wymieniona przez Habilitanta działalność organizacyjna powiązana jest z macierzystą uczelnią. Pan dr Skrzypczyk był trzykrotnym członkiem jury konkursów na najlepszy dyplom Wydziału Sztuk Pięknych UMK, dwukrotnie uczestniczył w jury konkursu na plakat do przedstawień Teatru Baj

Pomorski. Był lub jest członkiem Rady Programowej Kierunku Grafika oraz brał udział w przygotowaniach raportu samooceny dla PAKA. Zakres wymienionej działalności nie został ujęty w ramy czasowe. Pozostałe wymienione czynności takie jak: prezentacje, przeglądy, wystawy oraz udział w egzaminach wstępnych wynikają z obowiązku zatrudnienia.

Ocena osiągnięć naukowych lub twórczych (artystycznych) Habilitanta

Osiągnięcia twórcze, artystyczne dra Skrzypczyka po uzyskaniu stopnia doktora w 2009 roku przedstawione w dokumentacji są spore, ale po dokładnym przeanalizowaniu wskazań Habilitanta odnośnie współautorstwa z Panią Joanną Frydrychowicz-Janiak mam spore wątpliwości co do oceny przedstawionego dorobku. Większość wskazanych wystaw indywidualnych i zbiorowych oraz uzyskane nagrody i wyróżnienia należałoby analizować wspólnie i oceniać jako duet artystyczny. Stąd też z 6 wystaw indywidualnych krajowych zrealizowanych w latach 2015 – 2019, tylko dwie będące wskazaniem dzieła habilitacyjnego w Zielonej Górze oraz Szafarni, stanowiły wystawy stricte indywidualne. Ponadto Habilitant wskazał 8 wystaw zbiorowych międzynarodowych, z których tylko w jednej (Międzynarodowe Triennale Plakatu, Trnava, 2009 r.) zaprezentował pracę wykonaną samodzielnie. W pozostałych konkursach i wystawach: VIII International Eco Poster Triennial 4th Block, Charków (Ukraina), 2012, Międzynarodowe Triennale Plakatu, Trnava (Słowacja), 2012, Międzynarodowy konkurs „SEEDS OF PEACE”, edycja 2012 „The Power of Dialogue”, Finale Figure (Włochy), 2012 2nd International Reggae Poster Contest, Kingston (Jamajka), 2014, Międzynarodowe Triennale Plakatu Ekologicznego „Ekoplagát”, Žilina (Słowacja), 2014, Międzynarodowe Triennale Plakatu, Lahti (Finlandia), 2014, 3rd International Reggae Poster Contest, Kingston (Jamajka), 2015. Wskazane prace wykonane zostały w duecie. Ponadto uczestniczył w 3 wystawach zbiorowych w Polsce, były to: Nowy Plakat Centralnej Europy, Toruń, 2010, Design vs Crisis, polsko-ukraińska wystawa plenerowa, Toruń, 2016, Roller Poster, Trzeci przegląd plakatu autorskiego, Szczecin, 2017. Kolejno brał udział w 15 wystawach zbiorowych w Polsce, z czego dwie to konkursy na plakat XVII i XIX Międzynarodowego Festiwalu Teatrów Plenerowych i Ulicznych FETA, Gdańsk, 2013 i 2015 roku.

Na podstawie załączonego materiału ustaliłam, że Habilitant poza wskazanym dziełem habilitacyjnym samodzielnie zrealizował ok. 10 plakatów, które zostały upublicznione na wystawach:

- Międzynarodowe Triennale Plakatu, Trnava (Słowacja), 2009
- 3–2–1–Ö, wystawa artystów wizualnych związanych ze środowiskiem toruńskim, Getynga (Niemcy), 2018
- Nowy Plakat Centralnej Europy, Toruń, 2010
- Design vs Crisis, polsko-ukraińska wystawa plenerowa, Toruń, 2016

- Roller Poster, Trzeci przegląd plakatu autorskiego, Szczecin, 2017
- Raport 2015, Wystawa środowiska akademickiego Wydziału Sztuk Pięknych UMK w Toruniu, Toruń, 2016
- Toruńska uprawa plakatu, Toruń, 2018
- Toruńska uprawa plakatu, Zielona Góra, 2018
- Wystawa plakatu, Biblioteka Główna Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego, Bydgoszcz, 2016
- Wystawa plakatu, „Centrum Kultury TEATR” w Grudziądzu, Grudziądz, 2016

Plakaty z cyklu *The End of Relaxation*, zwróciły moją uwagę. Zostały zaprezentowane na kilku z wyżej wymienionych wystaw. Są odmienne stylistycznie od wskazanego dzieła, wydają się bardziej spójne z pozostałą twórczością Habilitanta. Nawiązują do polskich politycznych plakatów z lat 70. XX wieku. Odnajduję w nich prosty komunikat, czytelny dla każdego odbiorcy i w tym momencie zdaje sobie pytanie: Dlaczego wskazane dzieło nie zostało zrealizowane w podobnej stylistyce?

Podczas pisania tej recenzji nieustannie nurtują mnie pytania: Jak wielkie zaistniałyby różnice w warstwie obrazowej dokonanych plakatów, gdyby stanowiły tylko i wyłącznie autorstwo Habilitanta? Jak kształtowałaby się jego postawa artystyczna? Czy zaprezentowany dorobek i osiągnięcia artystyczne dorównywałyby obecnym czy znacznie go przekraczały? Jeżeli nie można odpowiedzieć na powyższe pytania to jak mogę dokonać rzetelnej oceny tym bardziej, że wskazane nagrody i wyróżnienia zostały uzyskane w duecie artystycznym. Postawione pytania stawiam do dyskusji. Myślę, że wskazany dorobek artystyczny jest imponujący ale w przeważającej części jest zasługą dwóch artystów. Gdybym miała jednoznacznie ocenić wspólne dokonania byłaby to bez wątpienia ocena pozytywna. Dzieląc to na pół pojawiają się spore wątpliwości, tym bardziej, że Habilitant nie pozycjonował się względem innych twórców a zwłaszcza współautorki.

Konkluzja

Biorąc pod uwagę wszystkie trzy aspekty działalności Pana Krzysztofa Skrzypczyka stwierdzam, że zaprezentowane prace posiadają różnorodny charakter. Dorobek artystyczny zrealizowany w duecie z Panią Joanną Frydrychowicz-Janiak jest imponujący i spójny. Mogę odnaleźć w nim echo wcześniejszych własnych realizacji Habilitanta, czego brakuje we wskazanym dziele habilitacyjnym, charakteryzującym się odmienną stylistyką. Zaprezentowane osiągnięcia dydaktyczne i organizacyjne stanowią niewątpliwie sporą część dorobku. Szkoda jednak, że są tylko wymienione i nie znajdują odzwierciedlenia w dokumentacji fotograficznej. To pozostawia niedosyt i uniemożliwia określenie w jakiej relacji do własnych dokonań Habilitanta pozostaje prowadzony przez niego proces dydaktyczny. Reasumując stwierdzam, że cykl plakatów FAKE NEWS wskazany przez Autora jako praca habilitacyjna tylko częściowo spełnia warunki określone w art. 16 ust. z dnia 14 marca 2003 roku

o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2016 r. poz. 882 ze zm. W Dz. U. z 2016 r. poz. 1311.), dlatego na skutek sporych wątpliwości co do przyznania Panu dr Krzysztofowi Skrzypczykowi tytułu naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki plastyczne w dyscyplinie sztuki piękne, moja decyzja jest negatywna.

Renata Jackowiak

.....
dr hab. Renata Jackowiak